laesed töid metsast palju puid ja panid neid põlema ja tegid selle läbi linna meestele suitsuga palju waewa. Ka wedasid nemad suuri puid, juurtega tükkis ja panid neid juured ülespoole püsti seisma, et nemad nagu warju katuste al seisid ja nüüd julgeste noolte ja lingudega linna meestele kahju tegid. Juba linna rahwas oli pea ärawõidetud, sest pisut neid oli aga weel ülejäenud, siis tulid sõnumed et Rijast mõega wennad, ja Toreidast Kube oma Liiwi rahwaga ligi tulemas olid. Eestlaeste peale tuli hirm seda kuuldes, ja hakasid tagasi pöörma. Nemad läksid Lätti maalt läbi Aistijärwe poole. Lõune pool Jimeri jõe, pisikese järwe kaldal nemad puhkasid. Pertold, Rudolhw ja Kube oma wäedega läksid nende järel. Järwe ümber leidsid nemad Eestlaeste tule asemet ja hakasid ka seäl samas paikas puhkama ja toidust wõtma kus wast waenlaesed seda olid teinud. Seält saatsid kuulajad wälja, teädust nõudma, kus waenlaesed ole. Kuuljad tulid sõnumetega tagasi, et nemad jo ole üle Jimre jõe läinud ja olle laiale põgenemas. Lätti ja Liiwi rahwale tuli nüüd himu peäle, kohe nende kannul olla ja neid ärarikuda. Kül Sakslaesed ja ka Kube seisid selle nõu wastu ja tahtsid oodata, senni kui mõega wennad, kes taga tuliwa, ka nendega jo olekśid koku saanud, aga et ainand nende targem nõu mite, teised olid wäga hädalised. Nüüd ei tahtnud teised ka mite tagasi jääda. Kube oma hulgaga ja Sakslaesed läksid eel ja kuuljate sõna peäle julged ei käinud nemad mite roodus, waid tahtsid Jimri

jõe kaldal ennast seäda, sest et nemad arwasid waenlaesi teine pool jõge olewad. Aga waat! enne kui weel jõele jõudsid, kargasid waenlaesed metsade seest, kuhu nemad ennast peetnud, tihti seatud tropis suure kisaga kõrwalt nende peäle. Suur ehmatus tuli kõigide peäle, aga üks mõega mees Arnold tõstis risti tähega lipu kõrgele ja hüüdis walju heälega: „Seiskem kõik, wennad! saame näha, kas meie ei sa mite paganatega wõitelda! Ärge põgenege, et meie oma rahwale häbi ei tee!“ Niisugune hüüdmine kinnitas neid, pisuke Sakste ja Liiwi rahwa hulk wõitlesid wapraste suure hulga Eestlaeste wastu. Sõda oli hirmus, mitu ausad mehed ei saanud teist pääwa enam näha. Kube ainus poeg Pertold ja tema wäimees Weke langesid maha. Ka pisemaks läks nende hulk, siis tuli ka Lätti ja Liiwi rahwa suur wägi senna kohta, aga hirmsat lahingit nähes tuli hirm nende peäle ja läksid pakku. Wõitlejaid ep olnud enam kui paar kümmekonda järel, siis nemad hoidsid ennast tihti teine teise ligi, talwa moel, ja aeasid mõegadega mõlemil poolel waenlaesed maha lües waenlaste hulgast läbi. Nüüd hakśid Eestlaesed Lätti ja Liiwi rahwast taga aeama, ja tapsid enamiste kõik ära. Neliteistkümme Sakslaest olid elusalt Eestlaeste kätte tulnud, neid nemad piinasid hirmsaste, tegid neid alasti, raiusid, ristiusku pilkades, neile mõekadega risti tähed selja peäle ja küpsetasid neid elusalt tule paistes!

Kõik olid nüüd täis wiha Eestlaeste wastu, ni